

Въ сѣщинска Добруджа нѣма голѣми села съ много магазини, та населението по-често посещава града за покупки, и това дава особенъ видъ на неговия изгледъ. Презъ седмицата Добричъ е селски градъ.

Кога точно е основанъ тоя богатъ и хубавъ градъ, не се знае, но по всичко личи, че е отъ турско време. Следи отъ по-стари времена за сега не сж намѣрени. Въ римско време голѣмо селище намираме 6 клм. на изтокъ при днешното село Геленджикъ, гдето наблизу има изобилни извори. Старото му име е Хаджиоглу-Пазарджикъ, което било промѣнено веднага следъ Освобождението. Най-стари сведения за града имаме отъ 17 вѣкъ. Единъ тогавашенъ пжтешественикъ го намира голѣмо селище съ 2,000 кжши, съ оживена търговия и мохамеданско население. Българитъ почватъ да прииждатъ тепърва отъ края на 18. вѣкъ и особно се заселватъ презъ 19. вѣкъ. Въ 1887 г. градътъ още е наполовина турско-татарски, но следъ изгарянето на Котелъ презъ 1894 г. става голѣмо преселване на нова вълна котленци, и Добричъ добива напълно български видъ. Отъ 45 х. души днесъ само 2-3 хиляди сж чужденци, главно татари и турци. Градътъ расте много бързо: презъ 1893 г. има 11 х. жители, презъ 1910 г. — 17 х., а днесъ около — 45 х. жители.

Изникналъ главно като търговско срѣдище, Доб-

Добричъ. Зданието на пощата.

ричъ е билъ винаги откритъ градъ и презъ руско-турскитъ войни постоянно пострадвалъ. Презъ последната руско-турска война (1877—78 г.) градътъ билъ опожаренъ. Около него станали кървопролитни сражения.